Η αθέλητη μαρτυρία Φερχόιγκεν (Χρήστος Γιανναράς)

Categories : ΚΟΙΝΩΝΙΑ

Date : 15 Ιανουαρίου, 2006

Τώρα που αποσοβήθηκε (προ ώρας) ο κίνδυνος να έχουμε στην Κύπρο μια νέα (αυτοπροαίρετη) Μικρασία, αξίζει να μας απασχολήσει το ερώτημα: Γιατί στον Ελληνισμό σήμερα ευδοκιμεί τόσο εντυπωσιακά ο ανθρωπολογικός τύπος που σπεύδει να συνταχθεί εκθύμως με την «ορθότητα» οποιωνδήποτε απαιτήσεων και στρατηγημάτων των Ισχυρών στον διεθνή χώρο; Γιατί να ασπάζεται ή και να προπαγανδίζει φανατισμένα ο ανθρωπολογικός αυτός τύπος το επιβεβλημένο της υποταγής μας σε αποφάσεις κατάφωρης αδικίας και παραλογισμού των Ισχυρών; Γιατί αυτή η ακράδαντη πεποίθηση ότι, ακόμα και όταν καταπατούν οι Ισχυροί προφανέστατα δίκαια του Ελληνισμού, οι Ελληνες οφείλουμε να συγκατανεύουμε ανεπιφύλακτα, αφού μόνο έτσι θα έχουμε την εύνοιά τους και θα αποφεύγουμε τη διεθνή απομόνωση;

Μιλάμε για ανθρωπολογικό τύπο, δηλαδή, για ανθρώπους με κατεστημένο σύνδρομο συμπεριφοράς, παγιωμένα αντανακλαστικά. Από αυτούς πρέπει να εξαιρέσουμε περιπτώσεις περιστατικού ή περιστασιακού ενδοτισμού που οφείλεται σε λαθεμένη πληροφόρηση, σε ελλιπή ενημέρωση ή απλώς σε συμπτωματική επιπολαιότητα και συναισθηματική συναρπαγή. Με αφορμή το Σχέδιο Ανάν είδαμε πρόσωπα εγνωσμένης πολιτικής οξυδέρκειας να πελαγοδρομούν σε αφελέστατες συγχύσεις και να φανατίζονται με αδικαιολόγητη εθελοτυφλία, προφανώς επειδή η πληροφόρησή τους ήταν μονομερώς επιλεκτική και εγωιστικά προσκολλήθηκαν σε αυτήν τη μονομέρεια.

Τους ανθρώπους με κατεστημένο σύνδρομο ευπείθειας στους Ισχυρούς μπορούμε να τους διακρίνουμε (θεωρητικά) σε τρεις κατηγορίες: Σε όσους συνειδητά και με συγκεκριμένα ανταλλάγματα πρακτορεύουν συμφέροντα ξένων Δυνάμεων (θα ήταν παιδαριώδης αφέλεια να πιστέψουμε ότι το είδος αυτό εξέλιπε από τη χώρα μας). Σε όσους αφομοιώνουν ψυχολογικά τον ενδοτισμό ξεκινώντας από ποικίλες τραυματικές ή συμπλεγματικές αφετηρίες. Και σε όσους συνδυάζουν τα ψυχολογικά συμπλέγματα με την επιδίωξη αμοιβών και ωφελημάτων.

Στην πράξη και στις τρεις αυτές κατηγορίες οι άνθρωποι εμφανίζουν δύο κοινά (εξομοιωτικά) γνωρίσματα: Διαφορότητα πολιτικής - ιδεολογικής καταγωγής και ομοτροπία πολιτικής συμπεριφοράς στα ίδια πάντοτε θέματα. Προέρχονται από κόμματα, παρατάξεις και πεποιθήσεις πολύ διαφορετικές ή και αγεφύρωτων αντιθέσεων – από τον θατσερικό αχαλίνωτο καπιταλισμό ώς και την πιο μακροχρόνια καριέρα στην «Αριστερά» της «προόδου». Και εμφανίζουν εκπληκτικό συντονισμό ομογνωμίας και ομοφροσύνης, όταν πρόκειται για τα λεγόμενα «εθνικά» θέματα και για τις πολιτικές πρακτικές του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ.

Για τις ελληνοτουρκικές σχέσεις, λ.χ., οι άνθρωποι του συνδρόμου εμφανίζονται ομόθυμα πεπεισμένοι ότι όλα τα προβλήματα τα προκαλεί ο ελληνικός εθνικισμός, ο ριζωμένος στη σχολική μας εκπαίδευση, στην αναχρονιστική μας θρησκευτικότητα, στις φοβίες της εξωτερικής μας πολιτικής. Ο εθνικισμός μας δαιμονοποιεί την Τουρκία, μας εμποδίζει να λύσουμε με διάλογο τα προβλήματα μαζί της, παγιδεύει σε αγκυλώσεις τη διπλωματία μας. Εχει οδηγήσει σε φρικαλέα λάθη την ελληνική πολιτεία ο εθνικισμός έναντι των μουσουλμάνων της Θράκης και είναι η κύρια αιτία που το Κυπριακό αποτελεί αδιέξοδο πρόβλημα.

Ακόμα: το όνομα «Μακεδονία» δικαίως το διεκδικούν οι Σκοπιανοί. Να μιλάμε για «Βόρεια Ηπειρο» σημαίνει ιμπεριαλιστικές βλέψεις, πρέπει να μιλάμε για Νότια Αλβανία. Να απαντάμε σε αμφισβητήσεις της εθνικής μας κυριαρχίας από γειτόνους μας προδίδει «συγκρουσιακή λογική», είναι κινδυνολογία. Να συντηρούμε τη μνήμη της γενοκτονίας του Ελληνισμού στη Μικρασία και στον Πόντο σημαίνει ότι εμμένουμε στον μεγαλοϊδεατισμό, θεωρούμε το Αιγαίο λίμνη ελληνική.

Ομως: οι άνθρωποι που εκπροσωπούν μαχητικά τέτοιες «φιλειρηνικές» θέσεις στα εθνικά μας θέματα, οι ίδιοι επιδοκιμάζουν ανεπιφύλακτα κάθε επιθετική ενέργεια του ΝΑΤΟ και των ΗΠΑ – ακόμα κι όταν παραβιάζεται εξόφθαλμα το Διεθνές Δίκαιο και καταστρατηγούνται οι καταστατικές αρχές του ΟΗΕ. Χειροκροτούν το μακέλεμα του σέρβικου λαού από τους βομβαρδισμούς του ΝΑΤΟ (με πρόσχημα την ανατροπή του καθεστώτος Μιλόσεβιτς), την ισοπέδωση του Αφγανιστάν (με πρόσχημα την ανατροπή των Ταλιμπάν), την εισβολή και κατοχή του Ιράκ (με πρόσχημα τα όπλα μαζικής καταστροφής που δήθεν διέθετε ο Σαντάμ Χουσεΐν).

Οποιαδήποτε αυθαιρεσία των Ισχυρών και οποιαδήποτε εκφρασμένη επιθυμία ή «συμβουλή» τους προς τους Ελληνες θα βρει αμέσως στη χώρα μας τους ίδιους πάντοτε, γνωστούς και αναμενόμενους, φανατικούς υποστηρικτές (και συντονισμένους προπαγανδιστές). Πολιτικοί, δημοσιογράφοι, «διανοούμενοι», πανεπιστημιακοί, που αρκεί να ξέρουμε τις θέσεις ενός από αυτούς στα συγκεκριμένα θέματα και είμαστε βέβαιοι για τις απόψεις όλων των άλλων.

Τα ανταλλάγματα γι’ αυτήν την απροκάλυπτη ευπείθεια είναι και απροκαλύπτως φανερά. Οι Ισχυροί παραμένουν για τη χώρα μας, σε κάποιο ποσοστό, «τα ξένα κέντρα αποφάσεων» (όπως τους ονομάτιζε ο αλήστου μνήμης κορυφαίος του δημαγωγικού αντιαμερικανισμού). Εχουν λοιπόν πάντα την ευχέρεια να αμείβουν τους ανθρώπους τους παρέχοντας δημαρχίες, υπερνομαρχίες, υπουργίες, πρωθυπουργία, αρχηγία κόμματος ή και πιο διακριτικές αντιπαροχές.

Γράφτηκε με επιμονή τον τελευταίο καιρό ότι η διαβόητη πλεκτάνη Ανάν μοιάζει να μας έφερε έναν καινούργιο διχασμό στους Ελληνες. Οι αριθμοί δεν το επιβεβαιώνουν. Δίνουν μόνο ενδείξεις για τις συνέπειες της ελλιπέστατης πληροφόρησης και της αδίστακτης προπαγάνδας. Το ποσοστό των πολιτών, σε Ελλάδα και Κύπρο, που παρασύρθηκε (από τους γνωστούς ευπειθείς) στην κατάφαση της πλεκτάνης, δεν βοηθήθηκε να διερωτηθεί έστω για τα προφανέστατα και στοιχειώδη: Γιατί άραγε αυτό το μανιασμένο πείσμα (αναξιοπρεπές και εξευτελιστικό) Βρετανίας και ΗΠΑ να εκβιάσουν την υπερψήφιση του Σχεδίου Ανάν;

Απλά και συγκεκριμένα: Ποιο θα ήταν το καθεστώς των βρετανικών βάσεων στην Κύπρο στην περίπτωση που πλειοψηφούσε το «ναι» και ποιο στην περίπτωση του «όχι»; Ποιες δυνατότητες έσωθεν ελέγχου της Ευρωπαϊκής Ενωσης έδινε στις ΗΠΑ το Σχέδιο Ανάν και τι απέκλειε η απόρριψή του;

Δύο σημαντικά επιτεύγματα πρόσφερε στον Ελληνισμό το σθένος της ευθικρισίας των συμπατριωτών μας Κυπρίων: Για πρώτη φορά, ύστερα από πολλές δεκαετίες, εμφανίστηκε στο πεδίο των διεθνών σχέσεων ο Ελληνισμός ορθοτενής, με ασυμβίβαστη αξιοπρέπεια. Και αποκαλύφθηκε, στο άπλετο πια φως της αθέλητης μαρτυρίας του Φερχόιγκεν, ποια συγκεκριμένα πρόσωπα της ελλαδικής και της κυπριακής πολιτικής είναι οι μαριονέτες του «ξένου παράγοντα».

(Πηγή: "Καθημερινή" 2-5-2004)